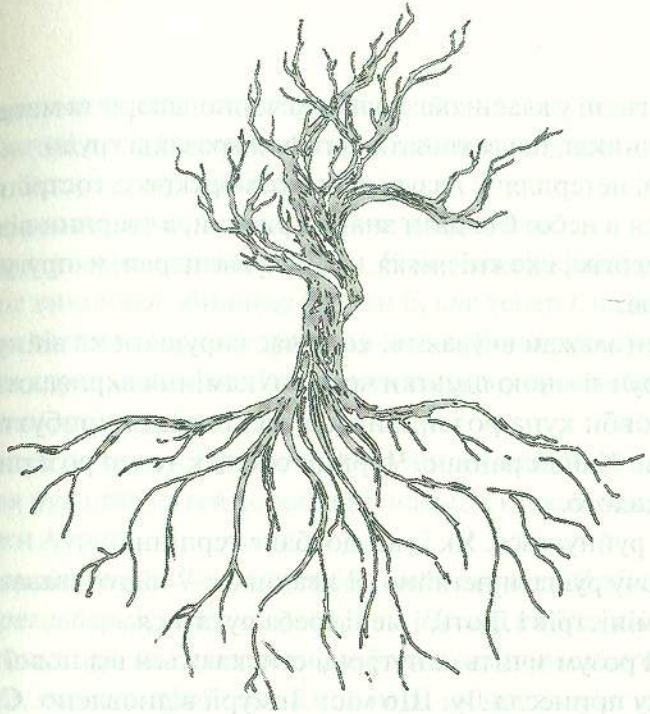

РОЗДІЛ 1

СЛЕЙД

У моєму внутрішньому дворі гарячково метушаться солдати.

Я виходжу із замку, трохи задихавшись через квапливу підготовку до відльоту. Пара стражів підходить до мене з питаннями, а коли поспішають геть, я спрямовую свою увагу далі.

Налічую три дюжини деревокрилів, що стоять між дверима замку Брекгілл і ровом зі сльотою. У воді віддзеркалюється спотворений місяць, пожовтілий, мов вершки, що надто довго стояли.

Усі солдати — у своєму бойовому шкіряному вбранні й товстому зимовому одязі, деревокрили ж розставлені парами

й зодягнені у власні обладунки із чорної шкіри та металевих нагрудників, що захищатимуть їхні вразливі груди.

Звірі нетерплячі: пазурі дряпають бруківку, гострі очі дивляться в небо. Солдати знають ризики, а тварини відчувають енергію, і кожнісінька з них вчуває нерви, напругу й жагу крові.

Вони завжди вчувають, коли час вирушати на війну.

Поруч зі мною шматки чорного каміння вкривають землю, мовби купа розсипаного вугілля після прибуття Королеви Кайли раніше. Чорний обеліск тепер розкришено й розколото.

Він руйнується. Як і моє довбане терпіння.

Я хочу рушати негайно. Я квапився — підготовував себе, своїх міністрів і Лють, і мені треба рухатися.

Мій розум мчить, а нутрощі стискаються від нової правди, яку принесла Лу. Що міст Лемурії відновлено. Споруджено наново. Поєднано зі світом фейрі.

Як вони, в біса, відновили міст? Як Сьоме Королівство взагалі існує?

Коли я пролітав над Сьомим кілька років тому, все, що там лишалося, — це потріскана й замерзла біло-сіра земля. Ані людей. Ані тварин. Ані міст. Лише порожнеча в розколинах. Єдине, що там, здавалось, ще жевріло — це залишкове відлуння магії, що пронизувало його, мов розбите дзеркало.

Пам'ятаю хибність цього відлуння. Воно нагадало мені запах, що затримується після того, як викинеш згорілу їжу. Залишкова неприємність, що не вщухає.

На краю світу не лишалося нічого. Геть нічого.

Мій батько — Руйнач — розламав той міст сотні років тому, задовго до мого народження. Могутня магія зробила його головним союзником корони. Це принесло йому славу й багатство.

І ось тепер хтось чи щось узяв і *полагодив той зруйнований міст.*

Не знаю, чи причетний до цього мій батько та чи живий він узагалі досі. Не знаю, хто наказав вторгнутися в Орею, і не знаю, у якому стані сам міст.

Але все це неважливо. Важлива тільки *вона.*

Тепер у мене є шлях до Аурін. Я не зміг відкрити розрив, не зміг виконати обіцянку знайти її, але тепер є надія.

Моє зогниле серце безупинно нидіє. Воно пульсує в такт із моїм адреналіном, от тільки замість ритму просто бринить: *рушай рушай рушай.*

Рушай до мосту. Рушай до Аннуїну. Рушай до неї.

Моя рука тягнеться до кишені, пальці стискають клаптик стрічки Аурін.

«Я знайду тебе. Я знайду тебе в тому житті. Я обіцяю тобі, чорт забирай. Але ти мусиш іти. Прошу тебе, крихітко».

Спогад про моє надтріснуте благання переслідує мене. Як і те, як вона промовила моє ім'я, як поглянула на мене із щирим відчаєм.

Моє серце пульсує болем, ніби розривається із двох боків. Зліва і справа, згори та знизу, зсередини та ззовні.

Я більше не можу чекати.

Відпускаю стрічку й обшукую поглядом темний двір; смолоскипи довкола розливають уночі жовтогаряче сяйво. Бачу, як Раятт організовує свою обрану Еліту, і профіль його обличчя підсвічений полум'ям смолоскипа.

Він вказує на пару деревокрилів, доки декілька членів Еліти ладнають паски збруї. Поміж кожною парою звірів — віжки кабіни, яку вони нестимуть, звиті із щільної шкіри та міцної мотузки. Військові короби. Здатні вмістити солдатів та зброю, що їх деревокрили нестимуть між собою на льоту.

Це далеко не найзручніший спосіб подорожувати. І точно не найшвидший, бо звірів обтяжуватиме вага. Однак це перевірений метод, який століттями використовували в ореанських битвах.

Тридцять шість вершників на тридцяти шести деревокрилах — це вісімнадцять пар. На кожну пару — п'ятеро елітних солдатів у військових коробах. Це сто двадцять шість солдатів, яких ми можемо взяти з нами в повітрі, аби підготувати Ренголд до вторгнення.

Сто двадцять шість. Проти тисяч фейрі.

Однак наш план — попрямувати просто в Ренголд, підготувати армію П'ятого Королівства, а для мене — вдарити по фейрі своєю магією. Тим часом наша Еліта та Король Тольд зроблять усе можливе, аби не дати їм просуватися.

Дай Ореї шанс, благав мене брат. Тож саме це я і роблю.

Підходжу до Раятта, і він, побачивши мене, відпускає солдатів, з якими щойно розмовляв.

— Скільки ще чекати? — питаю, щойно ми лишаємося самі, добре усвідомлюючи нетерплячість у своєму тоні.

Раятт повністю вдягнений у шкіряне вбрання командувача, а його вираз обличчя — стоїчний і зосереджений:

— Ще чекаю на шістьох членів Еліти, а ковалі принесуть зброю впродовж години. Кухня також готує пайки, а Король Тольд готує...

З мого горла вивергається рик.

— Усе це надто довго.

— Роблю все так швидко, як можу, — кидає він на мене роздратований погляд. — Намагаюся підготувати все, щоб ти вирушив із першими променями, але підготовка потребує часу.

— У мене немає часу, — кажу я жорсткіше, ніж хотів. Я знаю, що мій брат надриває дупу, аби ми мали все потрібне, однак навіть найшвидше — це все одно збіса повільно.

Я знову нетерпляче озираюся у дворі й бачу, наскільки ми ще далекі до відльоту. Деяким деревокрилам досі навіть не приладнали сідла.

рушай рушай рушай рушай рушай

Я більше не можу стримувати цей поклик.

— Полечу попереду.

Брови Раятта здивовано злітають, і саме в цей момент до нас підходять Лу з Джаддом.

— Ти вирушаєш просто зараз? — питає Лу, зупиняючись біля мене. Не можна не помітити кіл утоми в неї під очима.

— Не можу чекати. Мені треба рухатися. Не витримаю ще жодної довбаної секунди на місці.

— Я з тобою, — негайно пропонує вона, та я заперечно хитаю головою. Вона, може, і надто вперта, аби це визнати, але їй потрібні кілька годин відпочинку, перш ніж знову сісти на деревокрила. Минуло заледве п'ять годин, відколи вона дісталася сюди й повідомила нам про фейрі, що атакують Гайбелл.

— Ні, — кажу їй. — Поспи кілька годин, а тоді рушай із рештою контингенту.

— Але...

— Це наказ, Талуло.

— Не роби цього зі мною, — хмуриться вона. Її тон різкий, але я помічаю в її очах спалах полегшення. Їй справді треба нахрін поспати.

Коли вона озирається і бачить, що Джадд шкіриться, Лу гатить передпліччям йому в живіт, вириваючи з нього зойк.

— Гей! — скаржиться він. — Це ж не я назвав тебе повним іменем! Нашо ти мене б'єш?

— Через цю тупу усмішку в тебе на обличчі.

— Моя усмішка не тупа, — захищається він, розтираючи живіт.

Лу закочує очі й знову дивиться на мене:

— Комусь із нас варто полетіти з тобою.

— Ви мене тільки сповільнюватимете, — відповідаю. — Арго — найшвидший деревокрил. Якщо я зможу подорожувати сам, то зможу швидко дістатися Ренголда без потреби на когось чекати. Оскільки Раятт лишається командувати тут армією, це означає, що мені треба, аби ви з Джаддом повели Еліту й допомогли Королю Тольду з його групою.

Вони нечасто подорожували П'ятим. Ви двоє знаєте найшвидший шлях і як упоратися зі стихією. Дігбі теж, — оскільки Лу досі вагається, додаю: — Крім того, ви будете всього на пів дня позаду мене.

— А коли ти дістанешся Ренголда? — питає вона.

— Розповім новому Королю Фульку про загрозу й переконаюся, що він підготує армію. Тоді кину на фейрі стільки магії, скільки зможу. Після цього попрямую просто до мосту.

Бачу, що Лу досі не подобається думка про те, що я вирушу сам, однак вона стримує всі можливі заперечення. Так, я розумію, наскільки вона насправді виснажена.

— Побачимося в Ренголді, — кажу їй. — А тепер поспи, капітанко.

— Гаразд, — поступається вона, тоді обертається до Раятта: — Переконайся, що хтось прийде за мною, коли буде майже час вирушати.

Джадд розтуляє рота, але вона, навіть не дивлячись на нього, тицяє йому в обличчя і каже Раятту:

— *Не* його.

Джадд знову шкіриться.

Раятт усміхається і хитає головою:

— Не переживай. Я надішлю за тобою.

Лу киває, тоді знову дивиться на мене.

— Будь обережним, — мовить; її темно-карі очі серйозні.

— Буду.

Коли вона відходить, я бачу, як вона зупиняється і говорить із Дігбі, перш ніж попрямувати всередину. Я зиркаю на Джадда:

— Повідом стражам Короля Тольда, щоб попередили його, що я полечу попереду.

— Зроблю, — він віддає мені честь. — Побачимося в лайняному сніжному королівстві. Наступного разу воюватимемо на одному з тепліших континентів, ага?

— Авжеж, — сухо мовлю.

Доки я спостерігаю, як Джадд підстрибом іде геть, раптовий біль у грудях змушує мене скривитися, і я притискаю пальці до серця. Раятт зосереджується на мені:

— Що не так?

— Нічого, — швидко відповідаю, опускаючи руку.

— Слейде...

— Мені просто треба летіти, Раятте.

Його губи стискаються у тверду лінію, але він киває:

— Гаразд. Я відправлю їх якомога швидше, щоб вони були просто за тобою.

— Знаю.

Мій брат іде зі мною, доки я прямую до Арго. Його легко помітити серед інших звірів, бо він більший, а наразі його крила кольору кори розпростерті, а морда вищирена. Він грає у гру домінування, забезпечуючи навколо себе двадцятифутовий радіус та клацаючи зубами на будь-яких інших деревокрилів, які посміють потикнутися надто близько хоча б одним пазурем. Та все ж він набагато дружніший, ніж був перед тим, як ледь не помер.

— Територіальний звір, — бурмочу, погладжуючи його бік.

Він кліпає на мене, не розкаюючись. Тоді повертає голову, і його поведінка одразу змінюється. Вишкір зникає, а тіло розпружується.

Озираюся і бачу маленьку дівчинку, Вінн, що стрибає до нього. Її сестра просто позаду, й обидві вони позбулися свого релігійного сірого вбрання Другого Королівства й натомість вдягнені в барвисті сукні.

Вінн кидається обіймати шию Арго, щойно дістається його. Той нахиляє до неї голову у, гадаю, деревокрильській версії обіймів, і тицяється мордою їй у кучеряве чорне волосся.

Відсторонившись, дівчинка дивиться на мене.

— Йому треба летіти на війну? — питає зі сльозами у великих карих очах.